Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 20 Den 13 Maj | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 45 årg. 1928

Paulus i Efesus.

Apg. 19: 23—35.

Då ett läraremöte i Kongo sade den verksamme och duktige Nsemi Niamba: "Jag önskar, att vi, evangelister i Kongo, hade något av Pauli sinne, så att vi voro lika angelägna, som han att sprida evangelium. Då skulle vi icke knota då vi sändas till avlägsna trakter." Denne evangelist hade rätt uppfattat Pauli liv och verksamhet.

Såsom ett Herrens vittne var Paulus ständigt verksam. Han reste ifrån stad till stad. I regel besökte han de större städerna för att bilda en församling, som sedan skulle bliva en ljushärd, från vilken sanningens ljus skulle lysa ut i det hedniska mörkret. Under sina färder kom Paulus också till Efesus, som var en stor handelsstad och låg vid Egeiska havet. Staden hade en utmärkt hamn och dit kommo fartyg från fjärran länder. Denna stad besöktes av köpmän från avlägsna trakter. Det var därför som Paulus var angelägen att börja verksamhet där. Han menade att en del av dessa främlingar som besökte staden skulle kunna vinnas för evangelium och att dessa sedan skulle sprida det till andra trakter.

Pauli verksamhet rönte stor framgång i staden. Många avgudadyrkare blevo troende. De lämnade sitt gamla liv. Allt som stod i samband med avgudatjänsten lämnade de. Sina dyrbara trolldomsböcker brände de upp. Ett sådant tilltag väckte folkets uppmärksamhet. Det har alltid varit så, att när en väckelse uppstår på en plats och människorna lämna sina synder, då börja de ogudaktiga rasa. De kunna icke med blida ögon se, hur Guds verk går framåt.

Det var på samma sätt i Efesus. I staden fanns ett stort tempel. Det var byggt av vit marmor med stora pelare samt smyckat med bildhuggerier av Greklands förnämsta mästare. Det räknades till ett av världens sju underverk. I templet fanns en bild av gudinnan Diana, och dit strömmade massor av människor för att dyrka henne, ty de kände ej den sanne guden.

De som i templet tillbedit gudinnan, ville gärna ha ett minne med sig hem från templet och därför köpte de flesta av dem små dianatempel av silver. Efterfrågan av dessa bilder var mycket stor och guldsmederna förtjänade icke så litet på att tillverka och försälja sådana bilder.

Guldsmeden Demetrius förstod, att om Paulus fortsatte sin verksamhet, skulle deras hantverk lida skada. Inga skulle mera köpa bilder av dem. Han sammankallade guldsmederna till ett möte och framhöll för dem den fara, som hotade. Han talade icke för döva öron. Det gällde deras pengar och inkomst. Och då det gäller sådana saker bliva i allmänhet alla intresserade.

Han framhöll, att Paulus skulle fördärva deras lagliga hantering. Och Dianas stora helgedom skulle bliva till intet. Ett sådant tal väckte hatfulla känslor i deras bröst emot de män, som predika mot avgudarna. Och då de fingo syn på två av Pauli följeslagare, rusade de på dem. Det blev ett väldigt skriande. Den ene ropade så och den andre så. Ja, man visste egentligen icke varför man ropade.

En klok man kan i en kinkig situation göra mycket för att frälsa människoliv och återställa lugn och ordning. En sådan man var stadens kansler. Lugnt och självbehärskat talade han till stadens uppagiterade människor. Och inför den kloke mannens ord lade sig sinnena åter till ro. Och Paulus slapp denna gång att lida någon förföljelse.

A. Walder.

Valle.

(Forts. fr. n:r 19.)

Det började bli sent, och Valle skulle säkert för sista gången drömt om julens härlighet, om inte brukspatrons duktiga jakthundar nosat upp honom. De skällde av alla krafter, sprang fram till sin ägare och så tillbaka igen. Malm och hans jaktkamrat förstodo nu att de måste fått tag i något särskilt och lotsade sig så fram. Deras förvåning blev inte så liten då de upptäckte att det var en levande varelse, och därtill Valle som med ett leende satt där på sin kälke och sov så gott. Det var en vacker syn att skåda och för en kort stund stodo jägarna i stum beundran. Här var dock ingen tid att förlora och Valle väcktes och hans stela lemmar gnedos med snö. Sen bar det iväg till hemmet, där de länge med förskräckelse väntat på Valle. Vilken glädje att ha honom hemma, men — huru skulle det gå, ty en svår förkylning kunde han nog inte slippa undan.

Patron Malm var mycket deltagande och tröstade dem så gott han kunde. Så ordinerade patron att Valle genast skulle i säng och bli riktigt varm.

Föräldrarna tackade patron på det hjärtligaste, som räddat deras son åt dem.

Valle blev illa sjuk och i flera dagar låg han i hög feber. I yrseln talade han ständigt om en gammal snäll gumma, en vacker docka samt små vita änglar som sjöngo så vackert för honom. O, en sådan sorg det blev i den lilla stugan, och vad mor och far kände inom sig, kan ej med ord beskrivas. I tysthet sände de mången bön till honom, som råder över liv och död. Efter en lång tid av sorg, och bekymmer var Valle nästan frisk.

Nu var det åter glädje och förnöjsamhet rådande, kanske ännu mera än förr. Och så kom julen och Valles dröm i den snöhöljda skogen gick i uppfyllelse. Lisas docka blev beundrad av både far och mor. Men vem den gamla gumman varit, kunde de ej bli kloka på, som så snällt givit Valle pengar till dockan. Valle gav en sådan egendomlig beskrivning på henne att hon blev svår att finna reda på. Han sade bland annat så här: hon var både gammal och ung, vacker och ful, rik och fattig. Då jag hjälpt henne med korgen och hon sade farväl och tack, försvann hon så hastigt, att jag tyckte det var som hon sjunkit ned i jorden.

Valle tillfrågades om han inte blev rädd för gumman som var så konstig?

"Jo", sade han, "jag sprang så fort jag kunde. Men det var ju dumt, ty hon var så snäll."

Så går det ena året efter det andra och Valle är nu redan sexton år gammal. Är ständigt på herrgården, där han sköter sig utmärkt. Han kan dock inte glömma sin längtan till sjömanslivet, och en vacker dag säger han adjö och reser sin väg.

Det blev en sorgens dag i Valles hem. Med tårar i ögonen står mor på trappan och vinkar så länge hon kan se sin gosse, som far skjutsar en lång väg med patrons gamla Pålle. Elvira och Lisa åka med en bit på vägen och sorgsna vända de om gående hem. Valle själv, hurtig och glad, tröstar dem alla. "Snart kommer jag åter och är då kapten och har egen båt. Då flickor, resa ni med mig jorden runt. Hälsa mor! Snart kommer jag åter."

Vad Valle kände visade han ej för någon, ty han ville vara modig, och för ingen del skulle han vilja visa att tårarna ej voro långt borta. Nu var Valle äntligen ombord på en stor ångare. Hans plats var inte avundsvärd, ty alla göromål av grövsta sort fick Valle alltid utföra. Undan gick det och allt kunde han uträtta till allas belåtenhet. Trots det att arbetet var tungt, höll han troget i och tänkte alltid, det blir väl bättre.

De brev Valle skrev hem voro alltid glada och förhoppningsfulla. Inga ledsamheter talades om. Många gånger hade Valle varit i livsfara, och det ansågs som ett under att han ännu fanns bland de levande. Det var en stormig kväll på sjön och resan var svår. Valle hade haft lång tjänstgöring och var nu fri. I kaptenens hytt lyste det ännu trots den sena timman. En barndomsvän var med på resan, och som kapten och han ej träffats på flera år hade de mycket att tala om. En tyst knackning på deras dörr och med en undran över, vem som så sent stör deras samtal svarar kapten: stig på!

Då dörren sakta går upp och Valle blygsamt inträder blir det med en hjärtlig ton han genast blir tilltalad:

"Vad i alla världen vill du så här sent? Har någon vacker sjöjungfru fångat ditt varma hjärta och du vill bli fri, eller vad?"

(Forts.)

Två små flickor.

De vandrat tillsamman hand uti hand
igenom de skimrande sagornas land,
sett tomtar och älvor så lätta och små
i svävande dans över ängarnas strå.

Och sida vid sida de dag efter dag
läst läxorna svåra av olika slag,
lärt räkna och skriva och sticka och sy
och annat, som småflickors hjärnor plä'r bry.

Och smultron de plockat gemensamt i korg,
de delat sin glädje och delat sin sorg.
Av minnen de samlat förråd, som är stort
av allt, som tillsammans de talat och gjort.

Och åren de svunno med ilande fart,
vid skilsmässan stodo små vännerna snart,
men minnena följde till väst och till öst
med allvar och glädje, med sorg eller tröst.

Men mötas de åter på barndomens ängd,
då komma de, komma i skiftande mängd
och fråga sitt: "Minnes du än, hur det var?"
Och molnen få vika, och himlen blir klar.

Ja, klar som den var uti barndomens år
och ljuvlig och blid som i vaknande vår. —
Gud give oss styrka, Gud give oss tro
när stormarna komma och störa vår ro!

ELLA.

Sidensvansen.

Sidensvansen är en av Europas vackraste fåglar. Fjäderskruden är fin och mjuk och den långa nacktofsen ger honom ett ståtligt utseende. På ryggen är han rödbrun och gråaktig, under mera grå. Den svarta stjärten är i spetsen guldkantad, vingarna äro svarta och några av vingpennorna försedda med egendomliga röda bihang.

Sidensvansen vistas blott om vintern i mellersta och södra Sverige. Stundom händer det, att dessa fåglar under flera år försvinna från en trakt och sedan återkomma i stor mängd. Under sommaren har sidensvansen sitt tillhåll i Lapplands barrskogar, där de ock häcka. Sitt bo bygger den långt bort från människoboningar, och så snart någon fara nalkas flyr den därifrån och vågar ej återkomma förrän efter flera timmar.

Sidensvansen.

Om vintern lever sidensvansen av bär och trädknopp, om sommaren av insekter. Han är en glupsk storätare.

Till sin natur är sidensvansen trög och mycket skygg. Under klara vinterdagar sjunger han, men sången är svag och föga melodisk! På grund av sina långa spetsiga vingar flyger han mycket fort.

S. W.

Något om diamanter.

Det var en dag år 1867, som en farmare i Syd-Afrika såg några barn leka med ett glänsande föremål.

"Vad har ni där för något?"

"O, se bara, vad vi ha hittat, det är väl bara en glasbit, men den glänser så vackert, när man kastar den i solskenet."

Och barnen visade sitt fynd för mannen.

Det fattiga, torra Syd-Afrika med sin torftiga växtlighet hade blott ett knappt bröd att bjuda sina barn. Sand och åter sand, den kunde ju icke giva bröd.

Men i sanden hade barnen hittat det glänsande föremålet. Huru underbart! Och farmaren bytte det till sig, för en annan leksak, och erhöll en stor diamant värd cirka 10,000 kr. Tre år senare hade på den öde platsen uppbyggts staden Kimberley, det största diamantfält i världen.

Och nu arbetade människorna med en iver, som om det gällt livet, att finna diamanter.

Vad är då en diamant? I själva verket ingenting annat än ett stycke kol.

Tänk bara, hur underbart Gud har danat allt. När han hade skapat världen och beklätt den med träd, örter och stora ormbunkar, så lät han allt brinna ned.

Vi veta inte, om det skedde före den tiden, om vilken vår bibel berättar: "Jorden var öde och tom", eller om det var efteråt, men i varje fall var det före människans skapelse. Över de nedbrända skogarna nedstörtade stora jordmassor och pressade och avstängda från luft ombildades de förbrända barrträden och ormbunkarna till kol. Torv är den lösaste och yngsta av dessa ombildningar, man ser ännu fibrer av växter däri. Något hårdare är brunkolen, ännu hårdare är stenkolen och allra hårdast och underbarast är diamanten. En lång tid av mörker och hårt tryck fordras för att framställa en ädelsten, som slipad kan glänsa i en konungs krona.

Människosjälarna äro för Gud mycket dyrbarare än de skönaste diamanter. Han har utgivit sin ende son för att frälsa och rädda oss. Genom lidande slipas vi för att bliva juveler i hans ärekrona. Vi skola icke söka hindra honom, när han vill slipa oss såsom diamanterna slipas.

Den största diamantgruvan ligger vid Pretoria. Där arbetas både dag och natt, det råder ett liv som i en myrstack. Långa järnvägsvagnar bortforsla sand och grus, som får gå genom maskiner för att avskilja diamanter.

De svarta arbetarna försöka ofta att stjäla diamanter. En inföding hade fått sitt ena öga utslaget, och hade ett emaljöga i stället. Detta uttog han och stoppade en diamant innanför. Men han blev upptäckt, ty man undersöker varje arbetare, innan han lämnar arbetet. Är någon misstänkt, blir han röntgenfotograferad för att undersöka, om han svalt någon diamant. Dock lyckas det alltid för några att smussla med sig diamanter.

Till himmelen kan man icke taga med sig några diamanter. Där går en Guds röntgensstråle genom oss, och borttager allt, som icke är passande där. Dit inkomma inga jordiska skatter, ty där gälla andra värden.

Lyckliga de, som samla sig skatter, som ej rost eller mal förstöra, och som tjuvar ej kunna stjäla. Dessa skatter äro förmer, än alla jordens diamanter.

Ingstarbo söndagsskola.

Härmed presenteras Ingstarbo söndagsskola i Öster-Lövsta socken. Söndagsskolverksamheten här, har bedrivits omkring 10 år och har för närvarande ett 30-tal barn, vilka alla sända en varm hälsning till alla Barnavännens läsare.

Lärarna.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 20 maj.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus uppväcker Jairus dotter. Mark. 5:22—23, 35—43.

Minnesvers: Jesus sade — — — Jag är uppståndelsen och livet. Joh. 11, 25 a.

MELLANAVDELNINGEN.

Paulus föres till Cesarea. Apg. 23:12, 16—24.

Minnesvers: Så skola ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse. 2 Tim. 3:12.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Mose kallelse. 2 Mos. 3:1—15.

Minnesvers: Han lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar. Ps. 103:7.

Arne och hans två små vänner.

Arne han har två små vänner
Säkert du dem båda känner.
Lasse ena vännen är
Arne honom har så kär.

Lugn och trygg i alla väder
Lasse är i sina kläder
Rutig byxa, rocken blå
Mössan är som klistrad på.

Nalle ler så vänligt milt
Mot den glade lille pilt
Ögat som en glanspunkt glimmar
Lika glatt hur Arne stimmar.

Labbarna han framåt sträcker
Stora famnen gärna räcker
Pälsen vackert gulbrun är
Arne är i honom kär.

Humor är i Nalles skick
Lugn det bor i Lasses blick
Skorna utan sulor är
Arne slet dem visst i sär.

När de lekt och rasat ut
Arne somnar gott till slut
Nalles pigga ögon vakar
Lasse ock sin sömn försakar.

Sov så gott du lille vän
Snart så råkas vi igen
Arne och hans två små vänner
Nu du alla tre ju känner.

Esther B.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1923